

VIRGIL MUNTEANU

Albă, grasă și frumoasă

Prin Moldova, pe la țară, cu ani în urmă, am apucat o vorbă: „albă, grasă și frumoasă“. O femeie trebuia să fie albă și grasă pentru a fi frumoasă. Adică, ferită de soare. Adică, nemuncită. Adică, hrănită cu îndestulare. Ideal de om nevoiaș, ideal naiv, într-o vreme când oamenii munceau de se spe-teau și se nutreau cu te miri ce.

Vorba asta îmi aduce aminte de nu știu care trib de prin nu știu ce colț de lume, trib în care bărbații își ferecă nevestele în colie și le îndoaie vreme îndelungată, pînă cînd, nenorocitele, capătă forme hidoase. Idealul lor de frumusețe este atins dacă soarele plesnesc de grase și se tirăsc anevoie, ca elefanții de mare pe uscat. Alte vremi. Alte locuri. Alte obiceiuri.

Deprinderea noastră de oameni moderni este să asociem ideea de frumusețe cu ideea de sănătate, un om frumos, o femeie frumoasă fiind, înainte de toate, făpturi suple, dezvoltate armonios.

Ce mă bate gîndul să spun? Nu că, pentru a atinge un ideal de frumusețe mai pe măsura zilelor noastre, ar trebui să ne hrănim rațional. Acesta o repetă medicii, stăruitor și competent. E o preocupare generală a lumii moderne: alimentația rațională și sănătatea. Nicî nu se cade să vorbesc tocmai eu, cu cele peste nouăzeci de mii de grame ale mele. Vreau să spun că, tot colindînd prin teatre, am putut să observ (nu spre satisfacția mea) cum

sporesc în greutate actorii noștri; cum se rotunjesc, cum devin convecși; cum „pun pe ei“ — pe ceafă, pe piept, pe șolduri, pe pulpe; cum fac fălci și gușe și burfi. Cum se mișcă anevoios, cum asudă, cum gîfîie, cum gem.

Nu, nu toți. Nu toate. Dar, destui și destule. Bărbați tineri, fete frumoase, după

doi-trei ani de meserie, uită de sine, uită de cerințele și de exigențele meseriei, uită că n-au, pe lîngă glas, decît trupul, ca să dea expresie artei lor. Și, ce vedem?

Vedem Juliete plesnind de bunăstare, Ofelii plinuțe, Feți-Frumoși durdulii, Hamleți dolofani, Răzvani rotofeii. Adică, vom vedea rovedem.

Că nu-i vedem. Că nu mai apucăm să-i vedem. Iese din Institut o actriță cu talie de lujer și — presupunînd că e și talentată! — o și vezi în Nina Zarecinaia. Trec doi-trei ani, pescărușul s-a făcut babilă. Termină școala un băiat ca rupt din soare, frumos de pică — presupunînd că e talentat — îl și vezi în Andrei Pietraru. Trec doi-trei ani, frumosul nostru, vorba lui Mateiu, rupe cîntarul în Sfîntu' Gheorghe. Nu, nu-i de glumă.

Eu nu pledez pentru izgonirea din teatre a celor, prin natura lor, mai... cum să zic? — mai zdraveni. Ce ne-am face fără alde Eugenia Popovici, Giugaru, Draga Olteanu-Matei, Dem. Rădulescu? Dar, cum să credem în suferința Ofeliei, dacă, nefericita, cînd pășește, duduie podelele? Cum să-l crezi pe Romeo, dacă, ingenuncheat, se saltă inît să cîștige verticala? Cum să crezi în frămîntările unui erou contemporan, în eroismul lui, în hărnicia lui, dacă interpretul are burtică și asudă gras?

Din punctul de vedere al privitorului din stal, corpolența, adipozitatea se asociază cu ceva ce trebuie să fie comic. Zîmbetul e gata, zeflemeaua stă să vină. Ce ne facem, Ofelia? Ce ne facem, Hamlet? Ce ne facem, Nina? Să vă mai slăbesc? Eu? Eu să vă slăbesc?